ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **R. N.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 930/27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2020, č. j. KRPU-147647-16/ČJ-2020-040022-ZZ-DB, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 10. 2020, č. j. 41 A 24/2020 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím uvedeným v záhlaví rozhodla o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III"). Žalobce proti rozhodnutí žalované podal žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud"), který ji zamítl rozsudkem ze dne 22. 10. 2020, č. j. 41 A 24/2020 - 36.

[2] Krajský soud z obsahu žaloby zjistil, že žalobce nesouhlasí s předáním do Rumunska, které podle něj není schopné zajistit řádný průběh azylového řízení. Předmětem rozhodnutí žalované však nebylo samotné předání, ale omezení žalobcovy svobody, jelikož o jeho předání se bude rozhodovat samostatným rozhodnutím. Žalovaná sice byla povinna se zabývat možností realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn, avšak tuto otázku nemusela vyřešit definitivně. Tento závěr konstatoval již Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) v bodě [38] rozsudku rozšířeného senátu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, č. 3773/2018 Sb. NSS, ve kterém uvedl, že se správní orgán nemusí vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, pokud jsou splněny tři předpoklady: 1) námitka systémových nedostatků nebyla vůbec uplatněna v řízení před správním orgánem, 2) správní orgán se touto otázkou zabýval a dospěl k závěru, že ve státě předání k systémovým nedostatkům nedochází, 3) o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti. V projednávaném případě byly tyto předpoklady splněny, jelikož žalobce v rámci podání vysvětlení pouze uvedl, že si nepřeje být vrácen do Rumunska, ovšem nijak toto prohlášení nezdůvodnil. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že si není vědoma systémových nedostatků rumunského azylového systému a že ze své úřední činnosti nemá ani poznatky o tom, že by takové nedostatky existovaly. Přesto se touto otázkou zabývala a dospěla k závěru, že k systémovým nedostatkům rumunského azylového systému nedochází. Krajský soud se ztotožnil se závěrem z bodu [36] rozsudku NSS ze dne 16. 7. 2020, č. j. 2 Azs 230/2019 - 60, dle kterého je třeba se v odůvodnění rozhodnutí adekvátně vypořádat s konkrétním tvrzením účastníka o vlastní zkušenosti s podmínkami v přijímajícím státě, ačkoliv stěžejní posouzení se má odehrávat až v řízení o předání cizince. V projednávaném případě však žalobce žádné negativní zkušenosti s podmínkami v Rumunsku neměl, v žádném rumunském uprchlickém táboře nebyl ani nic takového ve správním řízení netvrdil.

[3] Z čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III vyplývá, že překážkou pro zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu je existence závažných důvodů, pro které je možné se domnívat, že ve státě předání dochází k systematickým nedostatkům (pozn. NSS: vhodnější je označení za „systémové nedostatky“, viz rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 Azs 304/2016 - 24) v azylovém řízení a v podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, které s sebou nesou riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení. Ne každý nedostatek azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v přijímajícím členském státě brání jejich předání a zajištění. Tento závěr vyplývá z bodu [8] rozsudku NSS ze dne 28. 4. 2020, č. j. 10 Azs 305/2019 - 25, dle kterého musí nedostatky v azylovém řízení dosahovat takové intenzity, aby hrozilo porušení čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Námitka těchto nedostatků je tak důvodná pouze v případě, kdy musí být zajišťujícímu orgánu zřejmé, že předání cizince do jiného členského státu by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy, které sdílí všechny členské státy Evropské unie. V žalobě tvrzené nedostatky rumunského azylového systému spojené pouze s horší realizací práva na právní pomoc, nižší dostupností sociálního zabezpečení, horším přístupem na trh práce a nedokonalou integrací žadatelů o mezinárodní ochranu nelze považovat za systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Předání žalobce do Rumunska nebrání ani zhoršující

se epidemiologická situace související s onemocněním COVID-19, ostatně toto onemocnění značně zasahuje do běžného života jak v Rumunsku, tak v ČR.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podřazeného pod § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Krajský soud nesprávně posoudil zákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož žalovaná se v něm opomněla zabývat otázkou, zdali mu v případě přemístění dle nařízení Dublin III nehrozí riziko nelidského a ponižujícího zacházení, které souvisí se systémovými nedostatky rumunského azylového řízení. Situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku je tristní a pro nemajetné žadatele přináší neakceptovatelné podmínky, které dosahují intenzity nelidského a ponižujícího zacházení. Není možné předpokládat, že všechny státy Evropské unie mají stejné podmínky azylového řízení. V Rumunsku je problém s čerpáním sociální podpory pro držitele mezinárodní ochrany a v nedostatečné participaci na integračních programech. Dalším problémem jsou nekvalifikovaní tlumočníci a diskriminace žadatelů o azyl či nedostatek nápomoci ze strany rumunských státních orgánů při vyřizování běžných dokladů nebo sociální podpory. Tyto skutečnosti tvoří zásadní překážku integrace do rumunské společnosti, a není zde tedy záruka, že se stěžovatelem bude zacházeno řádně a důstojně. Žadatelům o azyl v Rumunsku též chybí dostatečné ubytování, zdravotní péče a hygiena. Stěžovatel navíc pochází z Afghánistánu, přičemž občanům této země rumunské státní orgány zamítají žádosti o udělení mezinárodní ochrany bez rozumného odůvodnění. Dle judikatury je domněnka dodržování základních práv žadatelů o azyl v jiných členských státech vyvratitelná. Žalovaná i krajský soud zcela rezignovaly na individuální posouzení jeho případu, jelikož jejich posouzení je pouze obecné a typizované. Skutečnost, že nedoložil relevantní podklady ohledně systematických nedostatků rumunského azylového řízení, neznamená, že žalovaná či krajský soud mohou na posouzení aktuální situace v Rumunsku zcela rezignovat. Jelikož si žalovaná neopatřila aktuální informace o situaci v Rumunsku, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Provést důkladné a individuální posouzení situace žadatele je dle rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 4. 11. 2014 ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, stížnost č. 29217/12, povinností předávajícího státu. Přetíženosti rumunského azylového systému nasvědčuje i skutečnost, že v Rumunsku ročně požádají o mezinárodní ochranu desetitisíce uprchlíků. Přetíženost systému poté vede k neschopnosti rumunských státních orgánů zajistit všem žadatelům adekvátní potřeby, jako je například ubytování nebo strava. Není ani zřejmé, do jaké míry jsou rumunské státní orgány schopny řádně posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany, aby byly naplněny mezinárodní závazky včetně zásady *non-refoulement*. Stěžovatel se během svého zajištění v Rumunsku potýkal se špatnou hygienou a nedostatkem potravin a vody. Nemůže proto souhlasit s tvrzením krajského soudu, že problémy, kterých se obává, nejsou natolik závažné, aby umožňovaly aplikaci nařízení Dublin III. Jeho předání do Rumunska je tedy nepřípustné pro problémy rumunského azylového systému, zejména pro existenci nebezpečí nelidského nebo ponižujícího zacházení.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se případnými systémovými nedostatky v Rumunsku zabývala na straně šesté napadeného rozhodnutí, a to předně na základě informací uvedených stěžovatelem ve výpovědi ze dne 4. 9. 2020. Dále zhodnotila systémové nedostatky na základě informací, které jsou jí známé z úřední činnosti. Komunikuje též s Oddělením dublinského střediska Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, které vede samotné dublinské řízení, tedy řízení o předání cizince, a to včetně informací o azylovém řízení v Rumunsku a o skutečnostech, zda a jakým způsobem probíhá dublinské řízení u osob do Rumunska navrácených. Z úřední činnosti je jí známo, že navrácení cizinců do Rumunska probíhá bezproblémově. Tyto okolnosti zahrnula do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Účelem zajištění není, aby vyčerpávajícím způsobem vyřešila veškeré v úvahu připadající otázky týkající se situace a stavu žadatele o azyl a jeho celkového osudu na území Evropské unie. Z kvalitativního hlediska existuje rozdíl mezi posouzením relevantních skutečností v řízení o zajištění dle § 129 odst. 1 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců oproti dublinskému řízení, ve kterém je pro posouzení situace žadatele jednoznačně širší prostor. V případě stěžovatele zcela konkretizovala individuální přístup k jeho zajištění a taktéž individuálně posoudila daný stav. Vše poté náležitě zdůvodnila. Ani Oddělení dublinského střediska nezjistilo systémové nedostatky rumunského azylového řízení, které tvrdil stěžovatel.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zdali napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.

[9] Dle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze-li předání cizince uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.

[10] Spornou otázkou v nyní projednávaném případě je rozsah a kvalita posouzení stavu rumunského azylového systému na základě čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, kterou provedla žalovaná v napadeném rozhodnutí pro potřeby řízení o zajištění cizince dle § 129 zákona o pobytu cizinců. Čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III stanovuje kritéria, při jejichž naplnění není možné přemístit žadatele o azyl do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný. Dle tohoto ustanovení mimo jiné platí, že *„[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako*

příslušný jiný členský stát.“ Čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie stanoví: „*Nikdo nesmí být mučen ani podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.*“

[11] Při výkladu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva Evropské unie. Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 18. 12. 2014, č. 2/13, v bodech 191. až 192. konstatoval, že „*zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií.*“ Společný evropský azylový systém tak je založen na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že by členskému státu bylo zabráněno v přemístění žadatele do prve uvedeného státu (viz rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C-411/10, ve věci N. S. a dalších).

[12] NSS se zkoumáním stavu azylového systému jiného členského státu v řízení o zajištění cizince zabýval například v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54, v němž připomněl „*povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě. V takové situaci nepochybně nelze po žalované spravedlivě žádat, aby otázku existence systémových nedostatků vyřešila zevrubně a detailně. Podle Nejvyššího správního soudu je žalovaná povinná zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou jí známé z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené. (...) Nejvyšší správní soud doplňuje, že teprve v následném řízení o předání se zevrubně ověří, zda je předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné.*“ Deklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu Evropské unie tedy může připadat v úvahu pouze v případě, v němž je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotyčný cizinec nemůže být v souladu s cíli nařízení Dublin III zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie (viz rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017 - 87). Tyto závěry byly potvrzeny i rozsudkem rozšířeného senátu č. j. 4 Azs 73/2017 - 29.

[13] Stěžovatel v nyní posuzované věci napadl správní žalobou rozhodnutí o zajištění za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III, přičemž nesouhlasil s posouzením

realizovatelnosti jeho předání do Rumunska. Otázka uskutečnitelnosti předání je však posuzována zejména v navazujícím řízení, a to v řízení o předání cizince vedeném Ministerstvem vnitra, ve kterém se posuzuje daná otázka s výhradou soudního přezkumu a s konečnou platností. Žalovaná má v rámci rozhodnutí o zajištění povinnost toliko předběžně posoudit uskutečnitelnost předání stěžovatele do Rumunska, pokud by jí byly v době rozhodování o zajištění cizince známy možné překážky pro jeho přemístění (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018 - 21).

[14] Z obsahu správního spisu NSS zjistil, že stěžovatel byl zadržen policejní hlídkou dne 4. 9. 2020 v 0:30 hodin na čerpací stanici OMV na dálnici D8 u obce Siřejovice. Důvodem jeho zadržení bylo podezření, že pobývá na území České republiky neoprávněně. Poté byla provedena lustrace otisků prstů v evidenci EURODAC, ze které bylo zjištěno, že stěžovatel již o mezinárodní ochranu požádal v Rumunsku. Stěžovatel při podání vysvětlení ze dne 4. 9. 2020 (č. l. 26 a násl. správního spisu) ani v jiné fázi správního řízení žádné námitky ohledně systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku neuváděl. Uvedl pouze, že se do Rumunska nechce vrátit. Toto své tvrzení nijak dále nerozvedl. Žalovaná se přesto otázkou systémových nedostatků azylového řízení výslovně zabývala na straně šesté napadeného rozhodnutí a dospěla k závěru, že Rumunsko je z tohoto úhlu pohledu bezpečnou zemí. Konstatovala, že z aktuálních informací, rozhodnutí krajských soudů, rozhodnutí NSS nebo soudů jiných členských států Evropské unie nevyplývá, že by tato země měla v přijímání cizinců systémové potíže či nedostatky. Ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či některý z vrcholných orgánů Evropské unie nevydaly žádné stanovisko, které by požadovalo, aby se členské státy Evropské unie zdržely předání žadatelů o mezinárodní ochranu na území Rumunska.

[15] Žalovaná by byla povinna se systémovými nedostatky zabývat podrobněji, pokud by stěžovatel na takové nedostatky poukázal. Například ve výše citovaném rozsudku č. j. 2 Azs 230/2019 - 60 tehdejší stěžovatelé tvrdili, že v Rumunsku panovaly nelidské životní podmínky, neměli dostatek teplé vody, jídla a pití. S obdobným tvrzením o vlastní zkušenosti s podmínkami v přijímajícím státě je žalovaná povinna se vypořádat v odůvodnění rozhodnutí o zajištění či prodloužení zajištění, a to přesto, že stěžejní posouzení se má odehrát až v řízení o předání cizince. V tehdejším případě se žalovaná tímto tvrzením vůbec nezabývala, takže své rozhodnutí zatížila vadou. V nyní projednávaném případě stěžovatel ve správním řízení nic podobného netvrdil a ani jinak žalovanou na možné nedostatky rumunského azylového řízení neupozornil. Při podání vysvětlení sdělil, že během svého pobytu v Rumunsku nebyl v žádném uprchlickém táboře. Skutečnost, že se zde měl potýkat se špatnou hygienou a nedostatkem potravin a vody, neuvedl ani ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem, ale poprvé až v kasační stížnosti. Proto ji NSS posoudil jako skutkovou novotu, ke které dle § 109 odst. 5 s. ř. s. při rozhodování nepřihlíží.

[16] V žalobě vznesl stěžovatel pouze obecnou námitku systémových nedostatků rumunského azylového řízení. Rozšířený senát v bodě [27] rozsudku č. j. 4 Azs 73/2017 - 29 uvedl, že pro tyto situace obecně platí, že si krajský soud musí nejdříve učinit

úsudek o důvodnosti této námitky. Budou-li poté o existenci systémových nedostatků panovat ve vztahu ke konkrétní situaci cizince pochybnosti, bude rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dospěje-li však krajský soud k závěru, že systémové nedostatky v posuzované věci existují, bude rozhodnutí správního orgánu nezákonné.

[17] Krajský soud se otázkou důvodnosti této námitky zabýval v bodě 18. rozsudku, ve kterém uvedl, že stěžovatelem zdůrazňovanou horší realizaci práva na právní pomoc, nižší dostupnost sociálního zabezpečení, horší přístup na trh práce a nedokonalost integrace žadatelů o mezinárodní ochranu nelze považovat za systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Odkázal na bod [8] rozsudku č. j. 10 Azs 305/2019 - 25, ve kterém NSS uvedl: „P*ouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu (srov. také rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2018, čj. 2 Azs 33/2018-20, ze dne 11. 9. 2018, čj. 4 Azs 141/2018-21, a další). Argumentace systémovými nedostatky v jiném členském státě tak může připadat v úvahu pouze tehdy, musí-li být zajišťujícímu orgánu zřejmé, že předání cizince do tohoto členského státu by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie.*“ Krajský soud tak dospěl k závěru, že v případě stěžovatele pochybnosti ohledně systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku nepanují, a proto shledal námitku ohledně těchto nedostatků nedůvodnou. NSS se s tímto závěrem ohledně nedostatků rumunského azylového systému ztotožňuje.

[18] K judikatuře ESLP, na kterou stěžovatel odkazuje, NSS uvádí, že ta se od nyní projednávané věci liší, jelikož v tehdejším případě se jednalo o rozhodnutí švýcarských státních orgánů o předání žadatelů o azyl do Itálie, a ne o pouhé rozhodnutí o zajištění, jak je tomu v nynějším případě. ESLP ohledně předání žadatelů též uvedl, že ačkoliv italský azylový systém netrpí natolik vážnými nedostatky, jež by vylučovaly přemístění jakéhokoli žadatele o azyl do tohoto státu, je třeba hodnotit se značnou opatrností a pečlivostí především podmínky přijetí zranitelných osob, jako jsou např. (ale nikoliv výlučně) rodiny s dětmi. O takovou osobu se však v případě zletilého a fyzicky zdravého stěžovatele nejedná. Jak bylo uvedeno výše, o samotném předání do Rumunska se rozhoduje až v navazujícím řízení.

[19] Na základě výše uvedeného NSS shrnuje, že krajský soud správně dospěl k závěru, že v řízení o zajištění cizince podle § 129 zákona o pobytu cizinců nelze po žalované rozumně požadovat, aby prováděla rozsáhlé dokazování s cílem podrobně zjistit situaci v zemi, kam má být stěžovatel předán. Tato povinnost leží zejména na Ministerstvu vnitra, které závazně rozhoduje o samotném předání. Jelikož během správního řízení žádné obavy ohledně svého předání do Rumunska nesdělil, žalovaná vycházela především z poznatků získaných ze své úřední činnosti, ze kterých vyplynulo, že rumunský azylový systém netrpí závažnými systémovými nedostatky, které by předání vylučovaly. Rovněž z obecně známých skutečností nelze dovozovat, že by Rumunsko nebylo schopné zajistit žadatelům o azyl adekvátní podmínky. Žalovaná popsala, z jakého důvodu závažné systémové nedostatky neshledala. Vzhledem k získaným informacím a charakteru řízení o zajištění cizince lze takové odůvodnění pokládat v nyní projednávaném případě za dostačující. Odpovídá totiž požadavkům

judikatury, podle které nemusí být v tomto typu rozhodnutí otázka systémových nedostatků vyřešena detailně a zevrubně, pokud rozhodnutí obsahuje úvahu, z jakého důvodu není předání žadatele do členského státu *a priori* vyloučeno kvůli stavu tamního azylového řízení (viz výše citovaný rozsudek č. j. 4 Azs 31/2017 - 54).

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak náleželo právo na náhradu nákladů řízení, v řízení žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

[22] Usnesením krajského soudu ze dne 11. 9. 2020, č. j. 41 A 24/2020 - 19, byl stěžovateli ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6. Zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti a hotové výdaje a odměnu za zastupování mu platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovený zástupce v řízení učinil jeden úkon právní služby, a sice podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. Za tento úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se celková výše odměny zvyšuje o 714 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu